בס"ד

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

יום ד' בח' באייר תשנ"ז (4 ביוני)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

היום 43 יום, שהם 6 שבועות ויום אחד לעומר.
היום יום ירושלים, ולכן שאלו ימים ערב חג השבועות.

אחרי 19 שנים שהיא ישבה חפוי"ה, ביום לה' כח' אי"ר
באמצע מלחמת ששת הימים, בירתינו **ירושלים** שוחררה.
מידי הלגיון הערבי ואומדה מחדש. בקרבות הברוצים היהודי
במלחמת העצמאות ה"שוה היהודי אורים מהעיר העתיקה.
הערבים סירבו לתת לאף יהודי להכנס שוב לחלק העתיק
שהיה בשליטתם למרות הסכמתם לכך במסגרת הפסקת-האש.
שלא נצביר את ההרס שעשו לכל הבנינים שלנו ואת
הגי הקברות שלנו, בניסיונם ומאמצם למחוק כל זכר
של הי"שוה היהודי שם.

היום הלה נקבע לצורות כ **יום ירושלים**,
ומוקדשת הרגשות הרגשית לישראל קבעה, כי יש לעמוד ביום
זה בלב שלם בברכה. ונוהגים ביום זה לעלות לירושלים
בכלל לעלי"ה - לגלל ובפיטוי של הצדיקים שם בארץ ישראל
תוך תקווה להקמת בית המקדש.

ועכשיו סיפור מסיפורי ירושלים:
"בספון מוניה ברחי בנקיה שנמצא בקרית היובל בירושלים.
אחרי שיצאנו לדרך שמעתי רב שלמה מכשיר קשר למוניה,
סימן שהגיעם היה עצמאי. שאלתי אותו. והוא השיב - נכון.
אני אוהב את החופש שלי. אני ויסע לאן שאני רוצה ומתי
שאני רוצה. ואני לא צריך לתלוק את הרווחים שלי."
המתבר שהוא מר בשפונת עזה ידקב, מרחק לא הקטן מאיפה
שהפסנו אותו. אמרתי לו שהוא בתוך מן הבית.
"אתה קורא לזה בתוך מן הבית? למשך 2600 שנה היית
בתוך מן הבית - משלו שנבוכדנאצר החריב את בית המקדש
והגלה את היהודים. אני באתי מאירופה -
זה בתוך! אבל נעזוב לקה? מה כבר הבית!"

יום נעים!

יום ירושלים שמח!

נעמח!